

María Hesseová

Fran Ruiz

BOWE

Ilustrovaný životopis

Bowie: Ilustrovaný životopis

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Fran Ruiz

Bowie: Ilustrovaný životopis – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bowie

Bowie

Ilustrovaný životopis

María Hesseová

Fran Ruiz

*Pro mé neteře a synovce: Alicii, Andreu,
Gonzala, Manuelu a Ramóna*

Právě oni jednou objeví život na Marsu.

„Těší mě pomáhat svým fanouškům objevovat
osobnosti, které dlí v jejich nitru.“

DAVID BOWIE Alanu Yentobovi,
v dokumentu *Cracked Actor* (1975)

ÚVOD

Tato kniha je mnoho věcí:

Zprv je výsledkem obrovského množství času, během něhož byl zájem soustředěn na jednoho z nejvýznamnějších umělců naší doby.

Zadruhé se jedná o nastínění životopisu člověka, který měl zábrany hovořit sám o sobě, a když už to udělal, nebylo vždy úplně jasné, co je pravda a co výmysl.

Zatřetí, a to je důležité, je názorným příkladem obdivu a lásky ze strany dvou lidí, jejichž životy silně ovlivnila hudba a život Davida Bowieho.

Bowie byl mistrem afektovaného chování, mlčení a tajnůstkaření. Abychom vám povyprávěli jeho příběh, rozhodli jsme se zachovat stejný přístup. Skrze své dílo nás náš hrdina naučil, že ukazovat věci z jediného úhlu pohledu, byť by byl sebeupřímnější, může být ve výsledku falešnější, než nabídnout jejich roztržštěnou a nejednoznačnou podobu. Nejen kvůli tomu, ale také protože si uvědomujeme, že každá biografie je nakonec do jisté míry fikcí, jsme se rozhodli, že reálné okamžiky Bowieho života smícháme s fantaskními prvky. Tímto způsobem se vám budeme snažit přiblížit život jedné z nejzajímavějších a nejzáhadnějších bytostí, se kterou jsme se kdy setkali. Pustíme se totiž na trochu nejistou plochu našich představ, abychom zkusili odhadnout, co si mohl myslet a cítit člověk jako David Robert Jones v různých okamžicích svého života. Prostě se to pokusíme vytušit. A z tohoto hlediska se rozhodně nebude jednat o žádný podvrh.

Naším přáním je, aby sis tuto knihu, milý čtenáři, vychutnal a aby ti pomohla Bowieho lépe poznat. Až ji dočteš, možná dostaneš chuť si poslechnout některé z jeho skvělých alb. Můžeš začít *Hunky Dory* nebo *Station to Station*. My si je užíváme už nějakou tu řádku let.

David Bowie

„MYSLÍM, ŽE JSEM SE VŽDYCKY ZABÝVAL MYŠLENKAMI DOTÝKAJÍCÍMI SE SAMOTY A HLEDAL JSEM, KAM BYCH SE ZAŘADIL.“

V roce 1947 přicházím na planetu Zemi. Ujme se mne rodina Jonesových. Je to citově poměrně chladná a spořádaná rodina, která mě vychovává na okraji Londýna.

V patnácti letech zasáhne mé levé oko meteorit a už nikdy nic nebude jako předtím. Začínám navenek vypadat stejně zvláště, jako se cítím uvnitř.

1963

Mého bratra Terryho posednou temné síly a vyvolají u něj schizofrenii, která ho neopustí až do konce života.

1970

Žením se s Angie Barnettovou, je to atraktivní a bisexuální Američanka. Společně sdílíme touhu po slávě a úspěchu. V některých chvílích se dělíme také o své milence.

1971

Narodí se můj syn Duncan Zowie Haywood Jones. Cítím, že mě čeká něco velkolepého.

1972

Představuji světu mimozemskou bytost, která obývá mé nitro: Ziggyho Stardusta. Dostává se mi hudebního uznání, po němž jsem tolik toužil. Nikdy jsem si nepřipadal tak mocný a tak sexy.

1974

Přitahován slávou a černošskou muzikou se stěhuji do Spojených států. Konzumuji velké množství kokainu.

1977

Opouštím Los Angeles, abych se zbavil závislosti na kokainu a démonech. Stěhuji se do Berlína se svým přítelem Iggy Popem.

1980

Rozvádím se s Angie. Už nikdy s ní nepromluvím.

1983

Vydávám album Let's dance, které ze mě udělá milionáře. A taky se stávám filmovou hvězdou.

1985

Schizofrenie vyložila poslední trumf – můj bratr Terry ukončil svůj život. Rozhodnu se nezúčastnit pohřbu.

1992

Žením se s Iman Mohamed Abdulmajid. Po mnoha letech konečně cítím ve svém nitru klid a mír.

2000

Na svět přichází naše dcera Alexandria Zahra Jones. Jsem rozhodnutý být tím nejlepším otcem pod sluncem.

2004

Během koncertu v Německu mne postihne infarkt. Už nikdy nevyjedu na další turné a můj zdravotní stav se už nikdy výrazně nezlepší.

2016

Můj pobyt na tomto světě dospěl do svého cíle. Znovu se měním ve hvězdný popel.

NAPROSTÍ ZAČÁTEČNÍCI

Jsem kapitán Tom. Ziggy Stardust. The Thin White Duke. Jsem mimozemšťan. Král skřetů. Jsem sloním mužem. Umírajícím, který nemůže umřít. Jsem bratrem toho, který odmlouvá. Jsem Lazarem. Člověkem, který na svých bedrech nese velkou černou hvězdu. Já sám jsem tou černou hvězdou. Jsem všechno to, co si neumíš představit.

**„JAKMILE SE POKUSÍŠ ROZPOZNAT, CO SE SCHOVÁVÁ ZA MÝM STÍNEM,
BUDU UŽ ZNOVU PŘEVŤELEN.“**

Mé jméno je David Robert Haywood Jones. Rozhodl jsem se přijít na tento svět 8. ledna, protože to tak udělal i Elvis. Tu noc spadl na ulici Stansfield Road č. 40 v Londýně svítící objekt. Nikdo ze sousedů tomu nevěnoval větší pozornost. Nejspíš si mysleli, že by to mohl být přízrak jedné z mnoha raket, které dopadaly na East End během druhé světové války a zanechaly v troskách okolí, v němž jsem později vyrůstal.

Můj otec Haywood Stenton Jones pracoval jako úředník pověřený stykem s veřejností v jedné dětské charitě, byl milovníkem nejnovějších technologií, mezi něž se tou dobou řadilo i rádio a televize, a taky televizních show. Bojoval ve druhé světové válce. V mládí se pohyboval kolem divadla, jenže to nakonec zkrachovalo. Byl velice milým člověkem, na něhož však často padal smutek.

Mým nevlastním bratrem byl Terence Guy Adair Burns. Říkali jsme mu Terry a byl o deset let starší než já. Byl plodem matčina románu s mužem jménem James Rosenberg. Mně na tom však nesešlo, miloval jsem ho. Terry mě dovedl k americké literatuře, R&B a jazzu. Nechal ve mně vyklíčit zárodek toho, čím jsem.

Moje matka Margaret Burnsová alias Peggy byla číšníčí v biografu. Chtěla se věnovat light music, ale rodičovské povinnosti jí to znemožnily. Její sestry Nora, Una a Vivienne měly psychické problémy a moje babička byla považována za blázna. Moje máti uměla být pěkně chladná a odtažitá, když přišlo na věc.

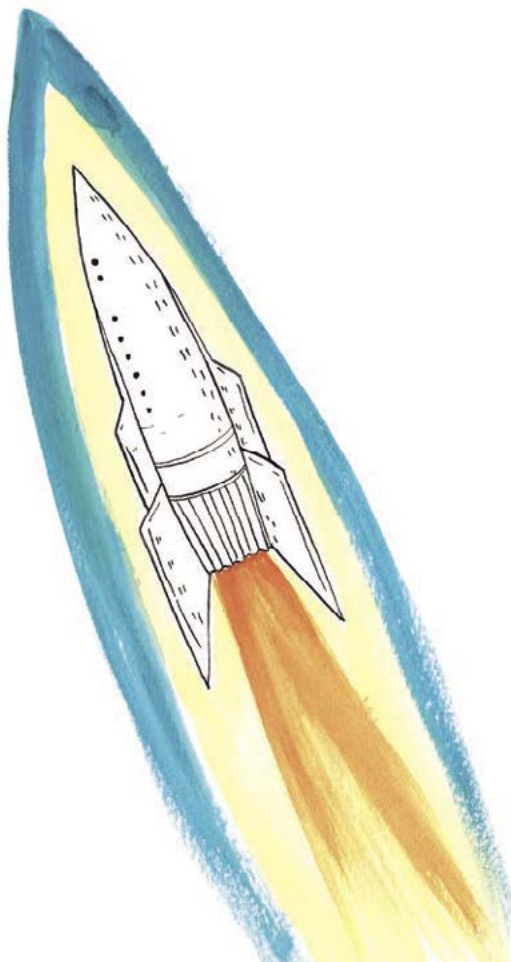
Já. Když jsem se octl na světě, porodní bába mé matce řekla:

„TOHLE DÍTĚ UŽ TU JEDNOU BYLO.“

Musím podotknout, že moji rodiče museli pracovat opravdu hodně tvrdě, aby mně a Terrymu nic nechybělo. Ale tak jako tak byl život v Bromley stejně nudný. Všechno mělo hnědé a šedivé barvy, takže jsme si jako děti musely poradit a zapojit fantazii, abychom si našly nějakou zábavu. Na ulici jsme si hrály v ruinách, které tady zůstaly po německém bombardování, a v opuštěných domech jsme hledaly utajené poklady.

Já jsem to vystupování z nudy měl o něco jednodušší, protože jsem nikdy nebyl sám.

Po večerech jsme se všichni čtyři Jonesové scházeli u gramofonu, abychom si užili trochu hudební produkce. Tyhle chvíle jsem miloval. Potom nás máma s tátou posílali spát a sami se ještě dívali na televizi. Sci-fi seriál *The Quartemass Experiment* jsem tedy musel objevit potají. Mimosvětská stvoření uzavřená v dřevěné bedýnce a promlouvající z obrazovky mě naplňovala strachem, ale zároveň fascinovala. Jeden z nich (Z) bydlel v domě vedle nás, v ulici Standsfield Road č. 18. Bylo to naše tajemství.

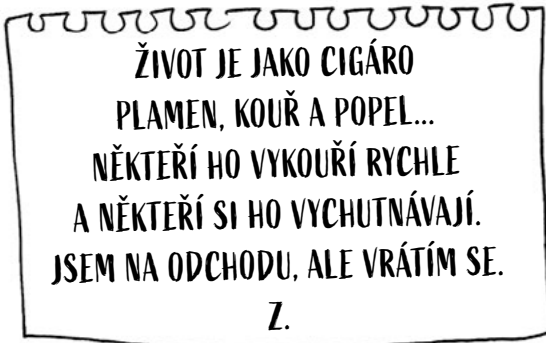
THE QUATERMASS XPERIMENT

Občas na mě volal z okna, které se nacházelo hned naproti mému pokoji. Když jsem přišel blíž, Z namaloval levým prsteníčkem na sklo dveře. Nato jsem udělal to samé já na naše okno. Pak jsme každý ty své dveře otevřeli a vyšli ven na ulici. Procházeli jsme se s pohledem na sebe vzájemně upřeným, dokud jsme se nepotkali tváří v tvář. Potom jsme tak několik minut setrvali a mlčky na sebe hleděli. On poté načrtl na mém čele kruh a já udělal to samé na jeho čelo. Tohle znamení ve mně pokaždé vyvolalo jiskřivý a zároveň vřelý pocit. Jakmile se kruh začal rozsvěcovat, otočili jsme se a se zavřenýma očima se vydali zpět k našim domovům. Nebylo je potřeba otevírat, neboť nás vedl zářící kruh.

Toto se stávalo pouze občas, zatímco všichni spali.

Jednou v noci se Z neobjevil, a tak se mi o něm zdálo. Když jsem se ráno probudil, našel jsem pod polštářem vzkaz. Papír byl pokrytý duhovým prachem, který jsem celé týdny nebyl schopný dostat z prstů pryč. Bylo na něm napsáno:

**ŽIVOT JE JAKO CIGÁRO
PLAMEN, KOUŘ A POPEL...
NĚKTERÍ HO VYKOUŘÍ RYCHLE
A NĚKTERÍ SI HO VYCHUTNÁVAJÍ.
JSEM NA ODCHODU, ALE VRÁTÍM SE.
Z.**

Vůbec jsem v tu chvíli nechápal, co ta slova ksakru znamenají. Taky jsem nevěděl, co ho vedlo k tomu, aby odešel. Ale že se jednou vrátí, to jsem mu věřil. A taky to dodržel. Tenhle ten Z byl můj první talisman, který mě ochránil před jistým druhem existenční prázdnoty.

Když mi bylo devět, táta donesl domů spoustu amerických vinylových desek. Byly na 45 otáček, ale náš stroj fungoval na 78. Znělo to sice dost divně, ale ten hudební cvrkot, který se linul z reproduktoru, mě okouznil. Při poslechu „Tutti Frutti“ od Little Richarda se ve mně něco zlomilo. Přesně takhle písnička mi najednou odhalila mnohabarevnou skutečnost, která se skrývala ve všedních věcech. Všechno kolem vibrovalo jiskřivým rytmem. A ve mně se probudil hlad po čemsi, co jsem doposud neznal. Potom deska dohrála a vše pohaslo.

„ALE TEN HLAD PŘETRVAVAL. VYCÍTL JSEM, ŽE JEDINÝ ZPŮSOB, JAK HO USPOKOJIT, JE ZASVĚTIT SVŮJ ŽIVOT MUZICE.“

